

Pildele Domnului Isus in Marcu

Pilda semanatorului

Matei 13.3-9; Marcu 4.3-9; Luca 8.5-8

In capitolul 12 din Matei se vede ca Domnul Isus este cu totul respins de iudei, iar mai-marii lor faptuiesc pacatul impotriva Duhului Sfint. Aceasta este o dovada ca Israel n-a adus nici un fel de roada pentru Dumnezeu.

Faptul acesta ne conduce la o ordine de lucruri cu totul noua: Dumnezeu ia acum caracterul unui semanator. Omul s-a dovedit ca nu poate aduce roade si de aceea punerea la incercare a incetat, iar Dumnezeu a devenit Cel care da, care nu mai cauta roade. Aceasta face din pilda semanatorului un fel de pilda-cheie. Domnul a spus ucenicilor Sai: „Nu inteleteti pilda aceasta? Cum veti intelege atunci toate celelalte pilde?” (Marcu 4.13). Si e de mirare ca pina in ziua de azi acesta este un lucru pe care multi care spun ca sint crestini nu-l inteleg; ei sint foarte ocupati sa gaseasca ceva in om, ceva care sa poata fi cultivat si facut sa se potriveasca pentru Dumnezeu. Este o mare greseala! Omul a fost pus la incercare in conditia nevinovatiei adamice, fara lege, sub lege, sub proroci, sub Hristos — dar totul s-a sfirsit in faliment si acum un Semanator trebuie sa iasa afara sa-si semene saminta si slujitorii Sai s-o semene in lumea larga.

Pilda este de o simplitate plina de frumuseti. Cine nu stie ce este un semanator care isi imprastie saminta peste pamintul arat? In locurile unde nu sint garduri, o parte din saminta cade pe drum si este calcata in picioare de trecatori sau este luata de pasari. Alta saminta cade pe un loc unde este putin pamint sub care se afla o stinca, iar alta cade printre spini, care o innabuse. Totul formeaza o scena deseori vazuta in Palestina de marile multimi catre care era adresata pilda aceasta.

Din fericire, avem insasi explicatia Domnului cu privire la pilda aceasta. Saminta semanata este „cuvintul impartiei” in Matei si „Cuvintul lui Dumnezeu” in Luca — vestea buna a lui Dumnezeu catre om. Este vorba de primirea cuvintului Domnului in inimi, nu de stabilirea impartiei pe pamint. Si foarte clar ni se prezinta piedicile care stau in calea primirii de catre om a cuvintului vestit. Cel care se opune lucrarii acesteia este vechiul vrajmas, Satan. El este prezent unde se predica, sa fure saminta, ca nu cumva sa prinda radacini. Vrajmasia aceasta pe care el si-a aratat-o in gradina Edenului continua sa existe, in toata rautatea ei. El este nu numai vrajmasul lui Dumnezeu, ci si al omului, desi sarmanul om cazut nu stie lucrul acesta si nici nu-l crede cind i se spune. De ce omul nu simte lantul Satanei prin care e dus la pierzare, ni se spune in curind. Satan stie care sint inclinarile omului si are grija sa puna lanturile in directia in care omului ii place sa mearga. Si atunci omul nu simte legaturile care-l tin si-l urmeaza orbete pe Satan.

Cuvintul semanat vine din inima lui Dumnezeu si se adreseaza inimii omului. Saminta de pe drum reprezinta pe ascultatorii care nu inteleg Cuvintul si Satan indata fura saminta si nici una nu prinde radacini.

Un fapt foarte dureros aflam cu privire la ascultatorul asemanat cu un pamint stincos. Se spune ca el aude Cuvintul si-l primeste de indata si cu bucurie. Dar nu are radacina si atunci cind vine incercarea sau persecutia din pricina Cuvintului, el imediat se lasa impiedicat. Saminta pare ca a rasarit, dar la caldura soarelui se usuca. Ascultatorul a auzit intr-adevar o istorie frumoasa — istoria harului lui Dumnezeu — si i-a placut. Dar repede, totul a luat sfirsit!

Aici de doua ori intilnim „indata”. El primeste Cuvintul „indata”; dar cind vine persecutia din partea lumii, indata el paraseste totul. Desigur, aceasta ar trebui sa ne faca sa fim prudenti cind este cazul sa ne pronuntam repede cu privire la rezultatele semintei semanate. Expresiile folosite sint tari: Cuvintul este primit, si primit cu bucurie, deci noi putem trage repede concluzia ca lucrarea trebuie sa fie reala. Dar constiinta poate ca n-a fost atinsa si atunci ascultatorul este descris ca „neavind radacina in sine insusi” si persecutiile care vin il fac sa se lepede. Iar noi, daca ne-am grabit sa spunem ca „s-a intors la Dumnezeu”, sintem rusinati.

Ascultatorul care primeste Cuvintul intre spini este imul care „aude Cuvantul”, dar acesta este inabusit de grijile obisnuite ale vietii, de inselaciunea bogatiilor si de poftetele altor lucruri. Inima e plina de propriile ei neazuri si astfel, fiind un amestec in ceea ce urmareste omul, saminta ajunge sa fie fara roada; ea este pierduta.

In sfirsit, este numita la urma saminta care cade pe un „pamint bun” si produce roade in diferite masuri. Dar cum ajunge pamintul sa fie bun? Exista vreun pamint bun in omenirea decazuta? Stim din alte parti ale Scripturii ca „lumea zace in Cel Rau” si „nu este nici unul care sa faca binele, nici unul macar”. Atunci hotarit ca un astfel de pamint trebuie sa fi fost pregatit mai dinainte. Chiar in natura, solul de pe aceasta planeta robita de pacat cere sa fie pregatit pentru saminta. Cu cit mai mult atunci este nevoie de o astfel de pregatire pentru cei care sint „nascuti in nelegiuire.” Astfel intelegem ca intreaga lucrare este de la Dumnezeu.

Cei care primesc Cuvantul intr-un pamint bun sint in contrast cu ascultatorii de pe drum, ei inteleg Cuvantul si-l pastreaza (Luca). Saminta a patruns prea mult in adinc, nu mai poate fi furata de Satan sau sa fie uscata de soare, caci „noi sintem lucrarea lui Dumnezeu” (Efeseni 2.10). In Luca se spune despre „o inima cinstita si buna”, in timp ce inima omului este „nespus de inselatoare si de deznadajduit de rea”.

Pilda aceasta da deoparte intr-un mod minunat perdeaua dintre noi si lumea nevazuta. Dumnezeu a trimis pe slujitorii Sai sa predice „Cuvantul”, dar Satan, care este nevazut, este preocupat ca acest Cuvint sa nu aiba efect. Si este de remarcat ca in toate cazurile prezentate, impiedicarea Cuvintului de a aduce roade se datoreste unor influente exercitate asupra ascultatorilor: intr-un caz este persecutia din partea lumii, in altul grijile vietii acesteia si inselaciunea bogatiilor — si in fiecare caz lucreaza Satan. Daca el nu poate fura de indata saminta, stie cum sa stirneasca persecutii atunci cind Cuvintul a fost ascultat; si apoi grijile veacului, inselaciunea bogatiilor si poftetele altor lucruri (si expresia aceasta din urma din Marcu 4.19 include mai degraba cautarea de placeri) sint arme puternice in mina lui, ca sa distruga sufletele. Da, asa cum am vazut, lucrarea mintuirii este a lui Dumnezeu de la inceput pina la sfirsit. Si, multumiri fie aduse lui Dumnezeu, El face lucrul acesta si El face totul. El pregateste saminta si trimite pe semanatorii Sai; El pregateste solul si face ca

saminta sa prinda radacini si in felul acesta ea aduce roade care se inmultesc spre slava Lui.

Faptul ca numai unul din cele patru feluri de teren a adus roade ne poate spune ca Domnul nu asteapta o primire universala a cuvintului imparatiei sau a evangheliei.

Pilda grauntelui de mustar

Matei 13.31-32; Marcu 4.30-32; Luca 13.18-19

S-a spus ca ar fi o dificultate sa poti gasi un „graunte de mustar” care ar creste destul de mare ca sa se potriveasca descrierii din pilda. (Se socoteste de cei mai multi ca ar fi *Salvadora Persica*, care are o saminta foarte mica, creste destul de mare incit in ramurile lui pasarile isi pot face cuiburi, iar boabele ei sint folosite ca „mustar”. S-a gasit in apropiere de Marea Moarta un copac care corespunde descrierii acesteia.) Imparatia cerurilor a inceput ca un lucru mic, neinsemnat, atit in ochii lumii, cit si a celor care pretindeau ca sint poporul lui Dumnezeu pe pamint. Totusi ea a crescut, incit a ajuns ca un copac cu „ramuri mari”. Singura dificultate este ce anume sa insemne „pasarile cerului”, insa gasim cheia intelesului in pilda semanatorului. Si in ea intilnim „pasarile cerului” care maninca saminta semanata pe drum si aceasta in interpretarea Domnului nostru insemna lucrarea Satanei (Marcu 4.15). Ele se arata a fi asociate cu ce este rau (compara si Faptele Apostolilor 10.12; Iacov 3.7; Apocalipsa 18.2). Si, asa cum am vazut clar in pilda griului si a neghinei cum s-au introdus cei rai, tot asa si aici, ei isi gasesc adapost printre ramurile copacului mare.

Copacul „cu ramuri mari” pare sa indice in Scriptura o putere publica mare, ceva ce poate fi recunoscut de toti. Astfel, faraon si Asiria sint comparati cu niste copaci mari (Ezechiel 31) si Nebucadnetar era un copac in mijlocul pamintului si inaltimea lui era foarte mare (Daniel 4.10).

Numai sa privim in jur la crestinatatea de nume, la asa numitele biserici “istorice” si vom vedea cit de multi necredinciosi sint adapostiti sub ramurile ei. Acestia de asemenea nu sint numai cei care vin sa-si linisteasca oarecum constiinta, devenind religiosi, ci multi se gasesc in ramurile cele mai inalte ca loc si putere, indraznind sa ia asupra lor „grija pentru suflete”. Daca ar fi vorba de binecuvantarile legate de imparatie, fara indoiala ca ar trebui sa citim despre roadele care s-ar stringe din copac; dar nici un cuvint nu se spune despre asa ceva. Este doar un simplu copac cu ramuri mari, in care pasarile isi gasesc adapostul; nu devenind in fapt o parte din copac, ci simplu, gasindu-si adapost printre ramurile lui — un simbol desigur al raului pe care-l vedem injur. Dumnezeu sa deschida ochii celor care nu vad altceva decit progres si binecuvantare. Orice binecuvantare vine prin harul lui Dumnezeu, dar nu despre el vorbeste pilda.

Este o paralela intre cele 7 pilde din Matei 13 si cele 7 biserici din Apocalipsa 2 si 3. Pilda grauntelui de mustar se poate compara cu biserica din Pergam, care reprezinta compromisul cu lumea, unirea cu ea, crestinatatea devenind o putere in lume.

Pilda viticultorilor

Matei 21.33-45; Marcu 12.1-12; Luca 20.9-19

Cuvintele Domnului ne dau si interpretarea pildei acesteia: „Imparatia lui Dumnezeu va fi luata de la voi (iudei) si va fi data unui popor care va aduce roadele cuvenite". Acesta a fost rezultatul, dupa nereusita repetata a obtinerii de roade de la viticultori si dupa ce in final, cu toata indelunga rabdare a stapinului, ei s-au aratat razvratiti pe fata si ucigasi.

Imaginea este luata din Orient, unde oamenii de obicei nu platesc in bani inchirierea pamintului, ci in roade — un anumit procent din ce da pamintul, potrivit naturii solului si altor conditii. In unele cazuri se putea plati si in bani, asa cum citim in Cintarea Cintarilor 8.11: „Solomon avea o vie la Baal-Hamon; a incredintat via unor pazitori si fiecare trebuia sa aduca pentru rodul ei o mie de arginti." Si versetul 12 pare sa arate proportia care trebuia sa fie pentru cel care lucreaza si pentru cel care este stapin. „Via mea, care este a mea, este inaintea mea. Cei o mie de arginti sa fie ai tai, Solomon, si doua sute fie celor ce pazesc rodul." Ar fi fost ca in pilda noastra, atunci cind proprietarul pune la dispozitie via, teascul, turnul si toate, in afara de munca. Dar cind terenurile arabile sint arendate in Orient, un procent mai mic decit acesta este platit pentru chirie, muncitorii trebuind sa caute saminta, unelte etc. si sa munceasca; in acest caz urma sa se plateasca a zecea parte din produse.

Situatia unui proprietar care pune la dispozitie toate lucrurile si care pretinde cea mai mare parte din produse se aplica la ceea ce Dumnezeu a facut pentru Israel. El i-a luat ca pe niste aramei gata sa piara (Deuteronom 26.5), a facut totul pentru ei si apoi era normal sa primeasca roade.

Citim ca „dupa ce au auzit pildele Lui, preotii cei mai de seama si fariseii au inteles ca Isus vorbea despre ei." Nu se putea sa nu inteleaga aplicarea pildei acesteia, deoarece ei citisera in prorocul Isaia 5.1,2: „Voi cinta Preaiubitului meu cintarea Preaiubitului meu despre via Lui. Preaiubitul meu avea o vie, pe un deal foarte roditor. I-a sapat pamintul, I-a curatit de pietre si a sadit in el vitele cele mai alese. A zidit un turn in mijlocul ei si a sapat si un teasc; astepta sa-i faca struguri buni, dar a facut struguri salbatici."

Cuvintele acestea sint foarte miscatoare: „Ce as mai fi putut face viei Mele si nu i-am facut? Pentru ce a facut ea struguri salbatici, cind Eu ma asteptam sa produca struguri buni?" Nu mai era indreptare; gardul era rupt, zidurile darimate si via parasita. Nu putea sa fie vreo greseala din partea aceluia care era stapinul viei. „Via Domnului Ostirilor era casa lui Israel si barbatii lui Iuda sint planta placerii Lui.

El Se astepta la judecata si iata, singe varsat; la dreptate si, iata, strigate de apasare!"

În zilele când Domnul Isus era pe pământ, Israel nu avea decât să privească înapoi și să vadă că prorocia aceasta se împlinise. Israel nu era în acel timp o via înfloritoare, nici o via plină de roade; fusese așa altădată, cel puțin într-o anumită măsură. Acum ei aveau să aude că pedeapsa îi amenința. Ei se purtasera rău cu prorocii lui Dumnezeu, i-au ucis cu pietre pe cei trimisi, iar acum Fiul era prezent înaintea lor. Cum se vor purta cu El? El a fost piatra care avea să devină capul unghiului, dar pe care zidarii aveau să-o lepede. El era piatra de care ei s-au împiedicat și au căzut, când El era printre ei în har; când va veni însă în judecată, cei care L-au lepadat vor fi sfărâmați.

Dar deși capeteniiile lui Israel au înțeles că Domnul vorbea despre ei și deși văzuseră prorocia lui Isaia împlinită chiar în mijlocul lor, totuși toate acestea n-au avut urmări asupra lor. Ei cautau mereu să pună mina pe El, dar se temeau de popor. În felul acesta ei arătau cât de dreaptă este pilda, Împărăția lui Dumnezeu (nu a cerurilor, căci ei n-o aveau) avea să fie luată de la ei și „data unui neam care va aduce roadele cuvenite”.

Cât de caracteristică este expresia aceasta: „să punem stăpânire pe moștenirea lui”, „moștenirea va fi a noastră”! Da, omul — și în cazul acesta omul religios — dorește să înlăture orice control al lui Dumnezeu, să pună mina pe stăpânire și să-și urmeze liber căile lui stricte. Omorarea lui Hristos este culmea păcatului omului: firea omului s-a dovedit fără nădejde de rea.

O lecție folositoare putem învăța din pilda aceasta. Dumnezeu a întrebat ce ar mai fi putut face pentru Israel? Și nu am putea întreba și noi: ce ar fi putut face mai mult pentru Biserica Sa? Când privim la ce era la început și la ce este încă în gândul lui Dumnezeu — „stîlpul și temelie adevărului”, „trupul lui Hristos”, „un singur trup”, „casa Lui” etc. — și vedem starea ei de ruină și de stricăciune, nu putem decât să ne întristăm, să ne smerim, că Hristos va trebui să spună către cea care poartă numele de Biserica Sa: „Dar, fiindcă ești caldicel, nici rece, nici în clocot, te voi varsa din gura Mea”.

clickbible.org